

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Concert de colinde cu Corul HARISMA

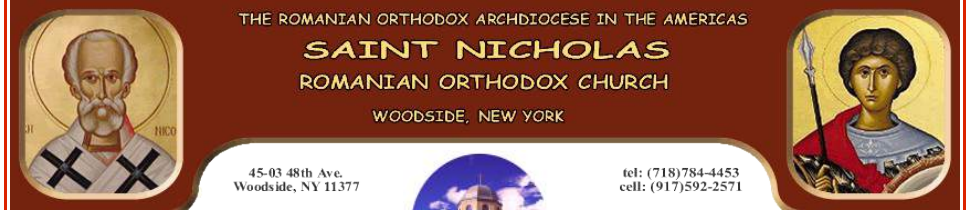
Sâmbătă, 12 Decembrie 2015, la Biserica noastră, după Sfânta Liturghie, (12:00 PM) celebrul cor HARISMA din București va susține, ca și anul trecut, un minunat **CONCERT DE COLINDE.**

Vă așteptăm cu drag!

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK DECEMBER 7 - 13

Wednesday, December 9: **The Akathist of Saint Nicholas** 6:30 PM
Friday, December 11: **The Akathist of Saint George** 6:30 PM
Saturday, December 12: **Matins, Divine Liturgy, Memorial Service** 8:30 AM
Vespers 6:30 PM
Sunday, December 13 : **Matins and Divine Liturgy** 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 27-A DUPA RUSALII

În vremea aceea Iisus învăța într-una din sinagogi sâmbăta. Și, iată, era acolo o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, încât nu putea să se ridice nicidecum. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta! Și și-a pus mâinile asupra ei, iar ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Atunci mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; deci veniți în aceste zile și vă vindecați, iar nu în ziua sâmbetei! Domnul însă i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul sau asinul său de la iesle și nu îl duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei? Și, zicând el acestea, s-au rușinat toți cei ce erau împotriva Lui, iar poporul întreg se bucura de toate faptele cele slăvite, săvârșite de Dânsul. (LUCA 13, 10 - 17)

Nimic nu-i va desparti pe cei ajunsi la iubire de Dumnezeu

Harul care este în suflet, după multe și îndelungate lupte și încercări, lucrează cu înțelepciune tainică. Abia atunci lucrarea Lui se apropie de sfârșit, când sufletul în care sălășluiește a descoperit plăcerea duhovnicească prin multa răbdare a suferințelor. Unui astfel de suflet nimic nu-i mai poate face rău, căci bucuria și fericirea rămâne permanent în el, în inima care se roagă.

Cum au fost încercați oamenii drepti din vechime? Iosif, după multe ispite a ajuns la împlinirea făgăduințelor și a profețiilor divine. La fel David a fugit și a suferit, urmărit de Saul, dar în cele din urmă ungerea lui ca domn s-a împlinit după făgăduința lui Dumnezeu. Tot astfel și Moise a fost scăpat, încercat și aflat credincios prin multa lui răbdare. Avraam, așteptând cu încredere și îndurând toate s-a convins că „Cel ce a promis este nemincinos și va îndeplini cuvântul Său”... Noe, care a primit porunca să construiască o corabie pe când el avea 500 de ani și abia 100 de ani mai târziu a trimis Dumnezeu potopul pe care-l făgăduise. Noe a așteptat și nu s-a îndoit, de aceea a și fost salvat cu toată casa lui. Vedem deci prin aceste exemple că darul Duhului Sfânt se câștigă numai cu luptă mare, cu multă răbdare în ispite și în încercări grele.

Așa se face proba voinței libere, care îl alege sau nu pe Dumnezeu. Atunci când sufletul nu se mai tulbură de nimic, ci este în armonie cu harul, abia atunci se învrednicește să scape de toate patimile, să ajungă nepătimirea, să fie primit ca fiu al Duhului Sfânt și primește cu prisosință bogăția unei înțelepciuni ce nu este din lumea aceasta. De aceea se și deosebesc aceștia de tot restul lumii, chiar și de aceia ce par înțelepți, corecți și inteligenți. Un astfel de om simte imediat și recunoaște pe ce treaptă se află fratele său, de unde își ia el înțelepciunea și vorbirea. Pe el însă oamenii din lume nu-l pot cunoaște și judeca, însă cel ce are același duh ceresc al Dumnezeirii îl recunoaște imediat, așa cum spune Apostolul: „Cele duhovnicești prin cele duhovnicești se lămuresc”. Un om al simțurilor nu primește însă ceea ce este al Duhului Sfânt, căci pentru el aceasta este nebulie.

Cel spiritual însă simte totul, el nefiind simțit de nimeni. Pentru un astfel de om toate sunt deșertăciuni - chiar și cunoștința. El este aprins de dorul după cele cerești, este hrănit de iubirea dumnezeiască în care toate cunoștințele și cuvintele nu mai au nici un rost! „Fericiti cei săraci cu duhul”, aceștia sunt cei ajunși la iubire, penultima treaptă a desăvârșirii, cei ce nu mai au nevoie de nimic, decât de Dumnezeu! La El este comoara lor, la El este inima lor! Acest foc al iubirii a voit Domnul să-l aprindă pe pământ și despre el spune că ar dori să-l aprindă imediat. Omenirea întreagă să se aprindă de focul iubirii de Dumnezeu, și atunci păcatul și moartea vor fi învinse, iar împărăția lui Dumnezeu va sălășlui în lume.

Nimic nu-i va mai despărți pe cei ajunși la iubire de Dumnezeu lor: nici duhurile, nici puterile, nici lumea întreagă - cum spune Pavel: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” Și la iubire ajunge numai acela care s-a străduit să se dezlipească de toate lucrurile și plăcerile acestei lumi, urmărind un singur țel. Acest țel nu este altul decât grija de sufletul său, împlinind cu sfințenie toate poruncile lui Dumnezeu, necălcând nici una. O singură încălcare antrenează după ea încălcarea tuturor celorlalte. Singura preocupare trebuie să fie curățirea sufletului, sfințirea trupului, eliberarea de orice poftă și voință a minții pentru lucrurile materiale. Să renunțe la toate plăcerile trupului, să se detașeze de toate sentimentele familiale - chiar și de dragostea de părinți, de frați, de soți, de copii -, pentru a fi vrednici de primirea dragostei cerești, așa cum însuși Domnul o poruncește.

„Cine își iubește mai mult decât pe Mine tatăl, mama, sora, soțul sau fiica nu este vrednic de Mine”. Toate prietenii cu lumea să le rupă și toate grijile lumesti să le alunge. Supărările și suferințele ne vin, de fapt, din cununa dragostei pe care o mai purtăm încă pentru lume și lucrurile ei - din cauza căroră, pierzându-le, suferim. Orice lucru pe care îl iubim, dacă ni se ia, ne face să suferim; averi, prieteni, rude, onoare, sănătate - pe toate le vom pierde și vom suferi de pierderea lor în măsura în care le-am iubit. Dar cel ce nu-L mai iubește decât pe Dumnezeu n-are nimic de pierdut, nimic nu-i mai aparține și nu-i pasă de va pierde ceva. El doar pe Dumnezeu îl dorește, sufletul lui către El tinde și însuși trupul lui de carne îi devine un balast greu ce-1 reține încă departe de Cel pe care îl iubește.

Așadar, când trupul lui se strică și este pe cale de a pieri, el se bucură că, în sfârșit, se va duce la Cel mult iubit. Duhul unui astfel de om este liniștit, așteptând cu răbdare și încredere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. El nu tulbură cu nimic prezența Duhului Sfânt în el, pe care o simte și o trăiește zi de zi. Și plăcută este viața lui încă de pe acest pământ; el se consacră cu totul Domnului și cinstește cu mare respect și admirație Duhul ceresc care îl vizitează. Așa cum spune Apostolul: „Cel ce se alipește de Domnul un duh este cu Dânsul”. Omul acesta nu se mai încurcă cu planuri și griji pământești. El caută numai și numai împărăția Cerurilor și Dumnezeu Se îngrijește de împlinirea tuturor nevoilor lui trupești. Omul acesta vede și simte aceste mișcări tainice și mulțumește necontenit lui Dumnezeu pentru purtarea Lui de grijă. Iisus a spus-o doar: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte vi se vor adăuga vouă”...

Să căutăm deci neîncetat această împărăție, ascultând numai de Dumnezeu, luptând, fiind atenți neîncetat la noi înșine, și astfel vom ajunge la eliberare, la câștigarea Duhului Sfânt, la iubirea și unirea cu Dumnezeu pentru veșnicie.

Sfantul Macarie Egipteanul